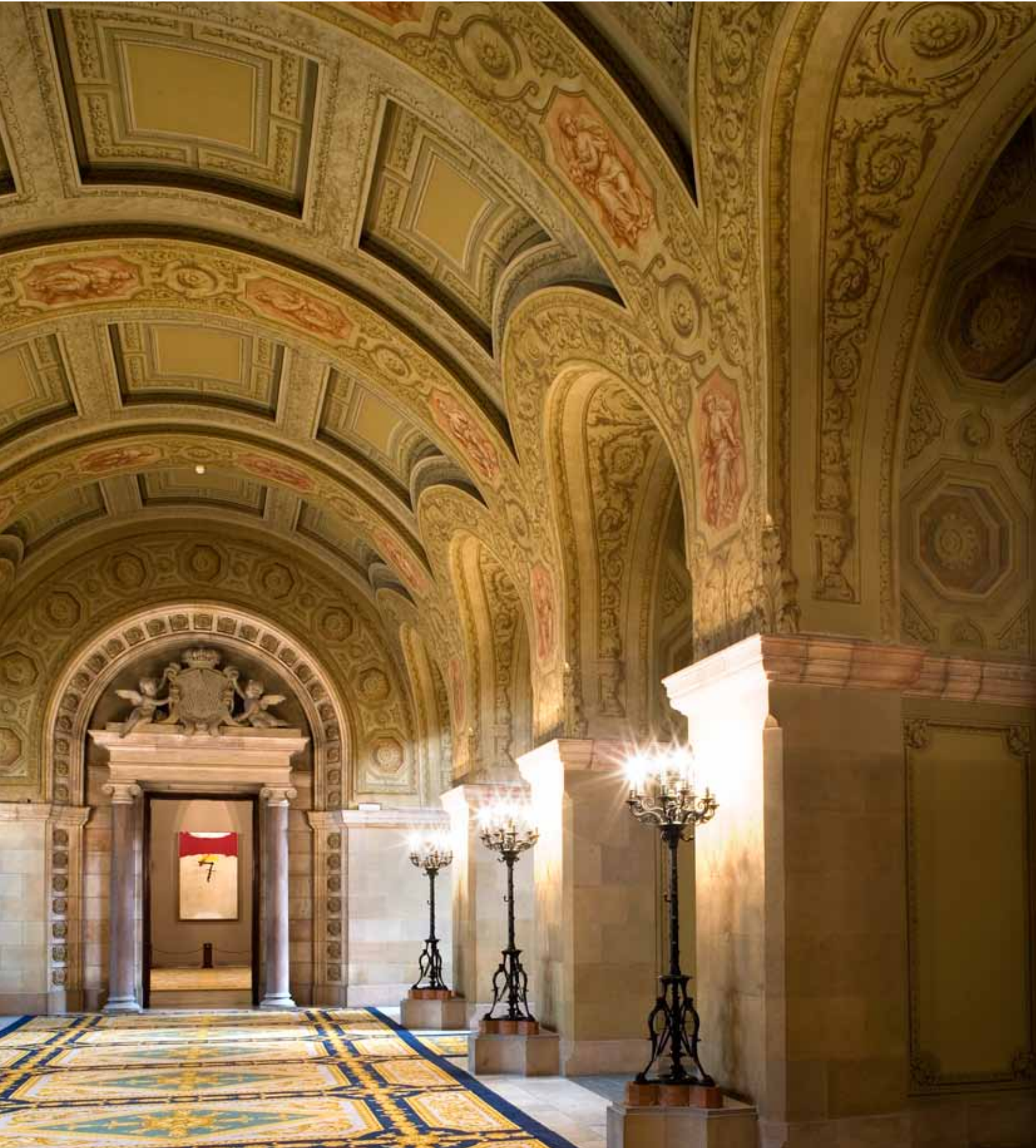

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 13 | tardor 2010

Sumari

Editorial	1
Joan Rigol i Roig	
Notícies de l'associació	2
Acte de lliurament del IV premi Conviure a Catalunya	3
Convocatòria del V premi Conviure a Catalunya	5
L'associació visita el Síndic de Greuges	8
Vicenç Capdevila i Cardona	
Trobada a Solsona	10
Rosa Maria Viadiu i Bellavista	
Vivències al Parlament	15
Ferran Pont i Puntigam	
Viatge a Sicília	17
Llibert Cuatrecasas i Membrado	
Llibres	20
Acte d'homenatge als presidents del Parlament	21
Jaume Jané i Bel	
Per a què serveixen les campanyes	23
Vicenç Villatoro i Lamolla	
Informacions	24

Consell de redacció: Teresa Capilla i Pujol, Josep M. Casals i Guiu, Maria Teresa Casas i Vives, Ferran Pont i Puntigam. **Fotografies:** Pepe Navarro (coberta), Jordi Gumí (pàg. 1), Josep Maria Casals (pag. 10-14), Ramon Boadella (pàg. 21 i 22). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny i maquetació:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. **Distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** IGOL, SA, Esplugues de Llobregat. **Tiratge:** 650 exemplars. **Dipòsit legal:** B-6.025-2007. **ISSN:** 1887-7893.

Editorial

EN EL 30È ANIVERSARI DEL NOSTRE PARLAMENT ESTATUTARI vull ressaltar el sentit institucional que ha d'impregnar la nostra política. El sentit institucional és el que modera les relacions polítiques. Fa que no tot, tant en el govern com en l'oposició, quedi determinat per la tàctica o l'estratègia dels partits polítics. El debat i la confrontació partidària és imprescindible: la crítica, el control, la proposta és necessària en el marc democràtic.

Però sovint convé fer un esforç conjunt per posar-se al servei dels objectius de la mateixa institució parlamentària. Sentit institucional i generositat política acostumen a anar junts. Les institucions no són dels partits: són del poble. ¿És possible aplicar aquesta manera de fer política al Parlament, quan la seva tasca és fonamentalment debat i confrontació?

El Parlament és la institució del pluralisme polític democràtic. I el conjunt dels grups parlamentaris tenen la responsabilitat de dignificar la política. I només ho podem assolir si ho fan tots junts. Aquesta unitat d'acció és possible perquè la democràcia esdevé institucionalitzada. Tots estem aixoplugats en una institució. Si política és pedagogia, el Parlament com a tal ha de fer pedagogia.

Les formes en el debat parlamentari són bàsiques. Recordaré sempre el testimoni d'una mestra que deia que tota la seva tasca d'educació en el civisme s'evaporava quan els seus alumnes observaven al Congrés de Diputats el baix nivell de diàleg: «No s'escolten, es ridiculitzen, ho converteixen en espectacle...».

Sortosament el Parlament català ha mantingut un bon nivell de formes. Ho puc dir perquè en la meua vida política m'ha tocat ser present en diversos canvis parlamentaris i puc comparar.

És difícil, en canvi, promoure un autèntic diàleg polític entre formacions adversàries. És relativament més fàcil assolir la transacció, el pacte, l'acord puntual. Però la institució del Parlament comporta també compartir entre grups les pròpies perplexitats respecte al futur de les qüestions fonamentals del país. Crec que en aquest sentit hi ha mancances en el nostre àmbit. Dialogar és acceptar positivament l'altre, és fer l'esforç de comprendre'l i és el desig de compartir un comú denominador.

Al meu entendre avui Catalunya necessita trobar aquest comú denominador de les forces catalanistes i saber-lo articular en el nucli del debat i del poder estatal. Crec que una actitud de més diàleg polític en el si del nostre Parlament ho podria fer possible.

JOAN RIGOL I ROIG
Expresident del Parlament
i president de l'AADPC

Notícies de l'associació

Nomenament de Jaume Farguell com a Cavaller de Primera Classe del Reial Orde de l'Estrella Polar

S. M. el rei de Suècia Carl XVI Gustaf ha volgut distingir el president del Casal d'Europa del Berguedà i antic diputat del nostre Parlament, l. Sr. Jaume Farguell, amb el nomenament de Cavaller de Primera Classe del Reial Orde de l'Estrella Polar. L'acte de lliurament d'aquesta distinció, per l'Excm. Sr. Anders Rönquist, ambaixador de Suècia a l'Estat espanyol, va tenir lloc al Palau del Parlament de Catalunya el dia 7 de juny, sota la presidència del president, M. H. Sr. Ernest Benach. A aquest acte va assistir una representació de la Junta de la nostra associació.

Acte de lliurament del IV premi Conviure a Catalunya

EL DIMARTS DIA 25 DE MAIG l'Associació d'Antics Diputats va lliurar en un acte al Parlament el IV premi Conviure a Catalunya als programes pedagògics presentats per les escoles Mestre Morera, de Barcelona, i Garbí, d'Esplugues de Llobregat. Ernest Benach va presidir l'acte acompanyat de Joan Rigol, expresident de la cambra i president de l'associació, i Flora Sanabra, secretària de la junta de l'entitat. A l'acte també hi varen assistir altres exdiputats.

Aquest certamen, que organitza l'Associació d'Antics Diputats, premia un projecte pedagògic per a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya que tingui l'objectiu de formar les noves generacions en els valors de la democràcia, l'autogovern, la participació política, la convivència, el diàleg i la solidaritat. El premi valora, a més, la relació entre el programa educatiu fet per les escoles, els col·legis o els instituts i les activitats de difusió i coneixement del Parlament entre els joves ciutadans.

El programa premiat de l'Escola Mestre Morera és «La màgica convivència». En aquest programa es treballa per la integració i la creació de llaços de col·laboració entre l'alumnat del centre, un alumnat que destaca per la seva procedència variada i per l'alta diversitat de costums i d'hàbits socials.

El projecte de l'Escola Garbí, «La vida social», és l'altre programa premiat. En aquest projecte es vol educar el conjunt de l'alumnat en els valors i les pràctiques democràtics en el moment de prendre les decisions col·lectives.

El jurat va acordar distingir aquests dos projectes d'entre els onze que es van presentar en aquesta edició i repartir la dotació del premi entre tots dos: 2.000 euros per al primer i 1.000 euros per al segon.

Convocatòria del V premi Conviure a Catalunya

Les persones que hem tingut l'honor de servir Catalunya com a diputats al Parlament sovint evocuem la nostra contribució activa a la història del país, i també aspirem a continuar-la mitjançant iniciatives com el premi Conviure a Catalunya.

Volem que Catalunya sigui un model de bona convivència on estiguin definitivament instaurats els valors de la llibertat, la democràcia, el diàleg i la solidaritat entre tothom. Per això hem instituït el premi Conviure a Catalunya, que vol distingir el millor programa pedagògic destinat a la formació de les noves generacions en els valors abans esmentats, fonamentalment presents en les tasques del Parlament i del Govern.

En convocar aquesta cinquena edició del nostre premi, agraïm expressament la col·laboració que any rere any ens presten tant el nostre Parlament com el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

L'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya convoca el V premi Conviure a Catalunya, destinat a guardonar el millor programa pedagògic impartit a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya, que s'ajusta a les bases següents:

- 1 El premi és destinat a premiar un programa pedagògic que s'imparteixi a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya i que tingui com a objectiu enaltir els valors de la democràcia, l'autogovern, la participació política, la bona convivència, el diàleg i la solidaritat.
- 2 S'entén per *programa pedagògic* un conjunt articulat d'activitats que tenen per objectiu enaltir els valors democràtics. El programa pot formar part, de manera transversal, del programa educatiu general del centre, amb una rellevància clara.
- 3 El jurat valorarà preferentment els treballs que posin en relleu la relació entre el programa pedagògic presentat i les activitats i la projecció de la tasca del Parlament per la convivència a Catalunya.
- 4 L'import del premi és de 3.000 euros. Si escau, el jurat pot subdividir el premi i també declarar-lo desert.
- 5 Poden optar al premi els centres d'ensenyament no universitaris de Catalunya, públics i privats, que facin arribar llurs programes pedagògics a l'Associació. Cada centre pot presentar, com a màxim, dos programes.
- 6 Els programes pedagògics han d'incloure:
 - a) El nom, l'adreça i el telèfon del centre.
 - b) L'edat i el nivell dels alumnes participants.

c) El contingut i el desenvolupament del programa pedagògic.

d) Els noms del director o directora del centre i dels tutors del programa.

7 Els programes pedagògics s'han de fer arribar per correu postal a la seu de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya (Palau del Parlament, parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona), abans del 30 de novembre de 2010.

8 Els programes pedagògics han d'ésser escrits en llengua catalana i s'han de presentar per triplicat. Han de contenir la signatura dels professors que en siguin autors i el vistiplau del director o directora del centre.

9 El jurat del premi l'integren personalitats reconegudes del món pedagògic i membres de l'Associació. Se'n farà pública la identitat conjuntament amb l'anunci del veredicta corresponent, abans del 28 de febrer de 2011. El veredicta del jurat és inapel·lable.

10 Els programes premiats poden ésser publicats i els autors renuncien als drets de propietat intel·lectual que els puguin correspondre.

11 Els originals premiats són propietat de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya. Els treballs no premiats es poden recollir a la seu del Parlament de Catalunya durant el mes de setembre de 2011; altrament, s'entén que els autors hi renuncien.

12 La participació en el premi implica acceptar-ne les bases. Les qüestions no previstes les resoldrà el jurat de manera objectiva i d'acord amb el seu criteri.

Palau del Parlament, 4 de maig de 2010

V PREMI CONVIURE A CATALUNYA

L'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya
convoca el Premi al Millor Programa Pedagògic

ESPEREM LES VOSTRES PROPOSTES!

Per a més informació: www.parlament.cat

L'associació visita el Síndic de Greuges

EL PASSAT 8 D'ABRIL L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS va visitar el nou edifici del Síndic de Greuges de Catalunya.

El Síndic de Greuges de Catalunya, institució que el 2009 va complir 25 anys, ha tingut en aquest quart de segle tres seus. La primera fou en un pis de l'eixample barceloní; la segona, al districte de Ciutat Vella, al Palau del marquès d'Alfarràs, i ara, a l'edifici del passeig de Lluís Companys.

Els canvis sempre han estat marcats pel creixement de la institució, el volum de queixes i consultes i el personal necessari per a atendre els usuaris del Síndic. La falta d'espai, doncs, va portar la institució a buscar un nou emplaçament.

L'edifici, obra de l'arquitecte Salvador Sellés, es va construir el 1933 per ubicar-hi un dispensari de malalties venèries. És d'estil Bauhaus i va ser el primer edifici construït per la Generalitat republicana. Fins a la cessió al Síndic, a l'edifici hi havia dependències del Departament de Salut.

Durant la visita, el síndic, Rafael Ribó, antic diputat al Parlament, ens va guiar per les dependències de la institució i ens va explicar les novetats legislatives que afecten el Síndic de Greuges.

Ja l'Estatut de l'any 1979, en el seu article 35, va establir la possibilitat del Parlament de nomenar un Síndic de Greuges per a la defensa dels drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans, a efectes de la qual podia supervisar les activitats de l'Administració de la Generalitat, sens perjudici de la institució prevista a l'article 54 de la Constitució i de la coordinació amb aquesta.

El nou Estatut d'autonomia de Catalunya, de l'any 2006, enforteix la figura del Síndic de Greuges, establint la funció de protegir i defensar els drets i les llibertats que reconeixen la Constitució i l'Estatut. Això implica que el Síndic ha de supervisar l'activitat de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local de Catalunya, però inclou com a novetat el fet que el Síndic pot supervisar també els organismes privats que depenen de les administracions públiques catalanes i, fins i tot, les empreses privades que gestionen serveis públics o compleixen activitats d'interès general o universal o activitats equivalents de manera concertada o indirecta, i la de les altres persones amb un vincle contractual amb l'Administració de la Generalitat i amb les entitats públiques que en depenen. Val a dir que aquesta potestat és un gran pas endavant en la defensa dels drets de les persones, i que el Síndic s'ha convertit en un referent internacional en aquesta competència.

L'aprovació del nou Estatut ha comportat altres novetats en la institució. El fet que es regulin nous drets, com ara el dret a la bona administració, fa que

la tasca de la institució també s'ampliï. I, finalment, també s'atorga al Síndic la potestat de sol·licitar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre els projectes i proposicions de llei que consideri que puguin vulnerar els drets que estan regulats per l'Estatut.

La primera Llei del Síndic de Greuges, del 20 de març de 1984, facultava el Síndic per a la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans i, amb aquesta finalitat, se li atorgaven facultats de supervisió sobre l'Administració pública de la Generalitat i sobre els ens locals de Catalunya.

Recentment, el desembre de 2009, es va aprovar la Llei 24/2009, del Síndic de Greuges, per donar cobertura a l'ampliació de l'actuació del Síndic, en compliment del nou Estatut, la qual recull les seves competències en la protecció i defensa dels drets i llibertats constitucionals i estatutaris. El text també determina els principis de l'organització i el funcionament de la institució, el seu estatut personal, les incompatibilitats, les causes de cessament, l'organització i les atribucions, i classifica els diversos procediments del Síndic (de queixa, actuacions d'ofici, activitats de conciliació, mediació i composició de controvèrsies, auditories i inspeccions internes, estudis generals, informes i consultes). També regula el règim d'incompatibilitats, el sistema d'elecció i la durada del mandat. La llei també estableix el nomenament d'un adjunt o adjunta general i un adjunt o adjunta per a la defensa dels drets dels infants i els adolescents, figures ja existents, i crea la figura dels adjunts sectorials. Finalment, la llei estableix que l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants, que emana del protocol facultatiu de la Convenció de les Nacions Unides contra la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants, serà exercit a Catalunya sota la tutela del Síndic de Greuges, el qual comptarà amb un equip de treball i un consell assessor específic per a aquesta matèria.

Totes aquestes novetats legislatives, i els canvis constants en la nostra societat, aporten nous reptes al Síndic, el qual està preparant la institució per afrontar-los. D'aquí va sorgir l'elaboració del Codi de bones pràctiques suggerides pel Síndic a les administracions, responent a la necessitat de garantir el dret a la bona administració i a la voluntat del Síndic de col·laborar amb les administracions per tal que el puguin fer efectiu.

Des del Síndic es pretén aproximar la institució a les persones de la forma més natural possible; diverses han estat les fórmules dissenyades fins ara amb aquest propòsit: la consolidació del web, la creació d'un telèfon d'atenció gratuïta (900 124 124), els desplaçaments de l'oficina d'atenció a les persones per tot el territori i un servei de videoconferències.

En finalitzar les paraules d'en Rafael Ribó, hi va haver paraules d'intervenció de quasi tots els assistents sobre els punts tractats pel síndic, així com la relació internacional de la institució i la col·laboració amb figures similars d'altres països. Val a dir que des del juny del 2009 el Síndic de Greuges de Catalunya és el president europeu de l'Institut Internacional de l'Ombudsman.

Trobada a Solsona

LA JUNTA DELS ANTICS DIPUTATS I DIPUTADES DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, en la programació de les activitats anuals, ens ha portat aquest cop a la població de Solsona. Tot seguint un circuit turístic per la ciutat de Barcelona fins al quarter del Bruc, en deferència a tots aquells que, més enllà dels setanta anys, no havíem tingut l'oportunitat de fer-ho, varem iniciar el viatge.

Solsona, malgrat haver estat una de les poblacions que obtingueren el títol de ciutat el 1594 i haver estat seu d'una universitat literària, abolida per Felip V, resta allunyada de les grans urbs, un inconvenient més aviat polític que poètic, perquè ens va permetre gaudir, en totes les contrades, d'una naturalesa esclatant de saïquers i roselles, per no esmentar tot l'espectacle de la primavera.

La ciutat intramurs conserva l'esperit i roman amb els encants originals i autòctons. No tinguérem prou temps per a descobrir si tot el nucli vell és zona

de vianants però el passeig des del portal del castell fins a l'ajuntament ens va oferir tot l'ambient dels carrers d'antuvi.

Molt amablement ens va rebre l'alcalde, el Sr. David Rodríguez i González, juntament amb altres regidors i exdiputats al Parlament de Catalunya. Es féu notar l'absència del company Ramon Llumà, que estava indisposat i al qual desitgem un ràpid guariment.

Després d'unes breus paraules de l'alcalde i de la resposta del president Sr. Rigol, que donava les gràcies per l'acolliment i feia esment dels valors de la catalanitat, sortírem cap al Museu Diocesà, on ens esperaven els experts del patrimoni local.

Pels carrers de la ciutat, a l'entrada de la casa de la vila, després de molts segles, els sarraïns han tornat a formar part del paisatge intercultural de Solsona, i tot baixant pel carrer del Castell, camí del Museu, roman una de les tradicions o temptacions més grans de Solsona, una pastisseria, el nom de la qual no recordo, que exhibia una coca farcida de cabell d'àngel, embolcallada de pinyons.

A l'entrada del Museu Diocesà, ens hi esperava el director, Sr. Jaume Bernades.

Hi havia una exposició itinerant d'exvots, potser única en el seu gènere, pintures que hauríem necessitat tot el matí per desxifrar-les amb detall, ja que els detalls del malalts i moribunds amb els caps coberts i embenats constituïen representacions molt sorprenents de la vida quotidiana.

El Museu se'ls ha fet petit, al meu entendre ha estat un museu mancat d'espai des de les seves beceroles. Manté viu tot l'interès en els seus diferents estils arquitectònics i sens dubte en les peces romàniques, com ens va ajudar a contemplar la Sra. Marta Crispí, una de les historiadores del Museu, que són d'una gran factura i elegància. Seria per a mi una presumpció intentar explicar tot el contingut, que es pot trobar molt més ben explicat al seu web, però sí que puc recomanar que els que no l'hagin visitat i ho vulguin fer han de preveure dedicar-li una llarga estona, perquè no solament hi ha peces admirables, sinó que cada una d'elles es motiu de reflexió simbòlica.

A continuació, mossèn Enric Bartrina ens rebé a la catedral, actualment en període de remodelació. Gràcies al tarannà del mossèn, i malgrat el fred i el cansament, la visita va ser força dinàmica. La Seu, construïda l'any 1163, ha anat evolucionant i ha passat per diverses modificacions i diferents estils. La peça escultòrica més notable és la Mare de Déu del Claustre. Peça romànica, de pedra, d'una elegància exquisida, ornamentada amb unes trenes delicades i molt femenines. Cal destacar que tal vegada és la primera marededéu que ens mostra el seu genoll i una ingènua lligacama, corresponent a l'Orde de la Garrotera. També són remarcables les peculiars pintures de Josep Obiols.

En el camerino de la Mare de Déu del Claustre, vam tenir l'agradable sorpresa de trobar-hi tot el bestiar i els gegants de la imatgeria solsonina, que ens va portar a parlar de la festa major de la vila i de les seves tradicions, tan

arrelades a la seva identitat. Sense oblidar els Óssos de Solsona, els únics que es coneixen d'aquesta tipologia.

Sortint de la catedral, acompanyats d'una guia molt entesa, la Sra. Esther Vila, visitarem el pou de gel, restes arqueològiques que, per a mi, van ser una primícia ja que no n'havia sentit a parlar mai a la meva família. Però hi ha documents que donen notícies de l'ús d'aquest pou l'any 1683 i en temps anteriors. Es fornia de la gelera situada a la Bòfia, avenc natural a prop del Port del Comte. Va ser una visita molt curiosa i és remarcable la bona restauració que han fet del lloc.

Fou obligat el parèntesi per dinar al restaurant El Gran Sol, que és un dels llocs de privilegi culinari on es pot degustar una cuina senzilla i local.

A la tarda ens esperava el Miracle, un lloc que sempre em sorprèn pel gran silenci de què hom gaudeix, trencat de tant en tant pel refilet d'un ocell cantaire. Llueix per damunt de les moltes coses que veiérem el retaule barroc que va ser acabat de restaurar el 1993. És un retaule dels més impressionants que jo he vist i que contrasta amb la modèstia de tot el conjunt arquitectònic. La llegenda de la Mare de Déu del Miracle, explicada amb molta cura pel Sr. Xavier Poch, monjo benedictí, em va semblar un conte dels germans Grimm per les històries i els riscos pels quals aquest centre espiritual ha passat, encara que el prodigi és que una devoció que es va originar durant el segle XI hagi perdurat fins el segle XXI.

En aquest punt crec que tots estàvem tan cansats que hauria estat encertat ocupar una de les cel·les i quedar-nos allà esperant que el miracle del descans ens despertés amb forces renovades per a afrontar el nou dia.

Ja que es va parlar d'actes vandàlics durant la guerra civil, m'hauria agradat escoltar, en alguna de les explicacions, que hi va haver també persones que, amb molta cura, van preservar la Mare de Déu del Claustre, el Miracle, els seminaris i el convent de monges. Molt bona gent va vetllar per la salut de les diferents comunitats religioses que habitaven la ciutat.

Encara ara, quan vaig a Solsona, em sembla sentir una lleugera bafarada de por en parlar del passat, tan propers com se'm fan a mi els seus esdeveniments, ja que jo sóc filla de Solsona. Obviar aquest passat, que em va foragitar de la ciutat i de Catalunya, és negar la realitat que em va convertir en ciutadana del món.

Qui sap si es dóna aquest fenomen perquè Solsona és terra que queda al pare de qualsevol frontera definida.

Una excursió reeixida; hem quedat amb ganes de retornar-hi.

MARIA ROSA VIADIU I BELLAVISTA

Vivències al Parlament

QUAN RECORDO ELS ANYS PASSATS TREBALLANT COM A DIPUTAT, recordo amb especial delectança la primera legislatura, entre els anys 1980 i 1984. Va començar amb la inesperada victòria de Convergència i Unió, amb Jordi Pujol al capdavant, i em va portar una gran satisfacció personal. Aleshores tot era nou i tots estàvem ben creguts que l'autogovern era una cosa seriosa i que després dels anys foscos de la dictadura, al final, tindríem un Parlament on poder decidir sobre les nostres coses. Sota la presidència del M. H. Heribert Barrera, un nacionalista de pedra picada, es donava continuïtat a la nostra enyorada i benvolguda institució de la Generalitat de Catalunya.

Però el referèndum d'Andalusia del febrer de 1980 va tancar les portes a una consideració diferenciada per a les nacionalitats de Catalunya, d'Euskadi i de Galícia. Recordo unes manifestacions valentes del M. H. President Barrera de l'estiu de 1980 en què afirmava públicament que Catalunya era una nació i la forassenyada reacció del capità general de torn. Ben aviat, però, ens van donar un altre toc d'atenció, va ésser amb els lamentables fets del 23 de febrer de 1981 a Madrid. Va anar ben just que els nostres somnis no se n'anessin en orris. Però, sortosament, entre tots —eren temps de majories relatives— encara vam aconseguir anar trampejant la situació, fins que va arribar la LOAPA i la gran victòria socialista de l'octubre de 1982 que ens va tornar a fer tocar de peus a terra. Catalunya seria considerada una comunitat autònoma més i prou. Cap reconeixement per a les nacionalitats històriques.

A la segona legislatura, 1984-1988, va arribar la majoria absoluta de Convergència i Unió, el drama de Banca Catalana, el nonat pacte cultural d'en Joan Rigol i el restabliment de l'organització comarcal tradicional de Catalunya l'any 1987. Les comarques van tenir un part difícil; per un costat, amb les diputacions que feien molta nosa però que no podíem suprimir i, per l'altre, la problemàtica de l'àrea metropolitana de Barcelona. El president del Parlament, el M. H. Sr. Coll i Alentorn, i el conseller de Governació, l'H. Sr. Agustí Bassols, van fer tot el possible per trobar consens, però van faltar més ponts de diàleg i d'acord amb els socialistes, que tenien molt poder en el món local. La problemàtica de Banca Catalana ho complicava tot, mancava un clima mínim de confiança.

Més endavant, la tercera legislatura, 1988-1992, va permetre aprovar l'any 1990 del Pla territorial general de Catalunya. Era un intent seriós de preveure el futur desenvolupament del nostre país. Quina llàstima que des del mateix Govern no fos pres seriosament! Tenir unes previsions fetes és sempre molt millor que anar decidint sobre la marxa, i això no vol pas dir que un pla sigui una cotilla inamovible, un pla es pot anar adaptant a les circumstàncies. Els sis àmbits territorial que definia el Pla prefiguraven les futures vegueries i segurament també les demarcacions electorals.

Les meves dues darreres legislatures, 1992-1996 i 1996-1999, van ésser uns anys complicats, es tractava d'anar fent la viu-viu, amb pactes estranys aquí i allà, i perdent un llençol a cada bugada. Les il·lusions inicials sobre autogovern i l'autonomia de Catalunya s'esvaïen dia rere dia. Que lluny quedava la voluntat d'un veritable autogovern per a la nostra pàtria! Totes les grans decisions s'havien de prendre a les Corts Generals, i per a nosaltres només quedava la gestió del dia a dia. La Generalitat era vista com una gran diputació i poc més. La descentralització de la gestió diària no era de cap manera la nostra aspiració. Molt lluny de la Catalunya nació i encara més lluny de veure respectada la seva dignitat.

Tot al llarg de les meves cinc legislatures vaig presidir la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Els primers anys, amb l'inestimable suport de Josep Maria Portabella, després interventor general de la Generalitat, persona de gran vàlua i de molt bon criteri. Després, amb la col·laboració del lletrat Pere Sol, entès, inquiet i cercador de nous camins. Els marges de maniobra de la Comissió, sobretot en el debat dels pressupostos, eren mínims. Quasi tot estava preestablert i condicionat. Només el capítol de les inversions noves donava un cert joc, però quasi tota la inversió nova s'havia de pagar endeutant més la Generalitat. El dèficit fiscal forassenyat que any rere any pateix la Generalitat ho condiciona tot.

A diferència de l'ambient habitual d'enfrontaments personals que acostuma a haver-hi a les Corts Generals, durant tots aquests anys he tingut la gran sort de poder establir aquí bones relacions amb la pràctica totalitat de companys i companyes de tots els grups parlamentaris. He trobat sempre bones persones que estimaven Catalunya i que volien el millor per al nostre país. Cert que sovint els camins per a aconseguir-ho eren diversos, però en el fons sí que hi ha un objectiu comú. El mateix puc afirmar amb relació a tot el personal funcionari del Parlament, quantes i quantes alegries he pogut viure al costat d'aquestes persones que s'esforcen per donar prestigi al nostre Parlament.

Dol haver de constatar que tot plegat ha resultat un cert fracàs. Volíem un Estat de les autonomies que com a mínim fos assimilable als estats federals d'Alemanya o d'Àustria, i això no s'ha aconseguit. Des de Catalunya hi hem posat tota la nostra bona voluntat, però des de l'Estat central ens han tancat les portes. Quina llàstima! Però, tot amb tot, ara volem decidir nosaltres, pacíficament i democràticament, arribant tan enllà com puguem. Ens cal una Catalunya lliure que no depengui d'allò que decideixin lluny de casa nostra. Ens trobem davant un camí llarg i feixuc, però que valdrà la pena de recórrer. Fer camí vers una Catalunya lliure i sobirana, vet ací un objectiu fascinant per als diputats i diputades que en cada moment tinguin la confiança del poble de Catalunya i la responsabilitat de servir la pàtria nostra amb tota dignitat. De tot cor els desitjo que tinguin més sort que no vam tenir els antics!

Terrassa, 31 d'agost de 2010

FERRAN PONT I PUNTIGAM

Antic diputat al Parlament, 1980-1999

Viatge a Sicília

VA SER UN VIATGE MOLT BEN ORGANITZAT per la nostra secretària, Flora Sanabra, que ens ha permès de conèixer amb profunditat el patrimoni monumental tan singular d'aquesta Sicília de paisatges mediterranis tan propers als nostres, quan en començar el mes de juny encara tot és verd o daurat com a la nostra Segarra.

En aterrar a Catània, la tarda encara llarga de diumenge ens permetia de passejar pel seu carrer principal, la via Etnea, que pel seu nom ja ens evocava el veïnatge del volcà que amb les seves erupcions i els terratrèmols havia obligat a reconstruir quasi totalment la ciutat al segle XVIII.

Tanmateix, l'animació que s'hi veia, amb molta gent anant i venint o bé entrant a veure en un pati d'un palau, d'estil entre barroc i neoclàssic, una representació de *pupi*, els famosos titelles sicilians, ens mostrava una imatge molt més alegre.

L'endemà empeníem la nostra ruta cap a Palerm en un còmode autocar, ben proveït de petites ampolles d'aigua ben fresca i acompanyats durant tot el viatge per un bon guia, fill de la Vall d'Albaida, amb un nivell cultural notable, que segurament les seves lectures mentre anava i venia des de la península Ibèrica havien enriquit.

Aquest primer itinerari ens portava des de la costa oriental de Sicília al seu extrem occidental, amb una primera parada a Cefalú, amb una perspectiva molt bonica sobre la mar Tirrena i una magnífica catedral, on contemplàvem per primera vegada els magnífics mosaics del període normand que en ple segle XII havien plasmat un majestàtic Pantocràtor bizantí que presideix el temple.

A Palerm, fèrem la visita al Parlament sicilià, situat al palau reial dels primers reis de la dinastia normanda, on vàrem ser acollits per un significat representant del president, absent per altres obligacions ja que la nostra visita coincidia amb la vetlla de la festa de la República italiana.

El Sr. Alessio ens va rebre amb molta cordialitat, amb unes ben estructurades informacions històriques i mostrant-se bon coneixedor de la realitat catalana. Va obsequiar la nostra secretària amb una placa que reproduïx la bandera siciliana i ella li va correspondre amb una estàtua de Sant Jordi amb la inscripció de la data de la visita de la nostra Associació.

En descriure la seva bandera, ens explicava l'escut central constituït per la imatge d'una Gorgona, com a símbol de fortalesa, de la qual surten tres cames flexionades que l'envolten, que recorda el nom grec de Sicília, Trinàcria, com a expressió de la forma de triangle que té l'illa.

Quan ens explicava els dos colors de la bandera, vermell i groc, distribuïts en diagonal, s'hi referia com als colors dels catalans.

Això va donar peu a una cordial conversa, rememorant l'entronització de la dinastia catalana dels reis d'Aragó, amb Pere el Gran i Constança de Sicília, hereva legítima de la dinastia imperial de Frederic II, que havia succeït la dinastia normanda.

En visitar la Capella Palatina, tota recoberta de meravellosos mosaics d'estil bizantí, vàiem en el tron reial, que presidia la nau a l'extrem oposat de l'altar coronat pel majestàtic Pantocràtor, l'escut històric de Sicília, amb les quatre barres catalanes, que tenien inserides a banda dues àguiles imperials, símbol de la dinastia dels Hohenstaufen.

El casc antic de Palerm és d'una riquesa arquitectònica impressionant, que no llueix com caldria, ja que encara hi ha molts palaus barrocs enderrocats pels bombardeigs de la Segona Guerra Mundial o ben enfosquits i deteriorats pel pas del temps.

La visita a la catedral normanda del poblet veí de Monreale, on Roger II va voler tenir bisbe propi, tota ella recoberta d'espectaculars mosaics bizantins, o bé, al centre de la ciutat, les seves fonts i estàtues amb l'església de creu grega de la Martorana, també adornada de mosaics que reproduïen les icones bizantines més intimistes per l'espai reduït del temple, completaven la nostra estada a Palerm, després d'un bon sopar de peix a la veïna platja d'estiu.

Resseguint la Trinàcria anàvem de Palerm a Erice, encimbellada en l'extrem occidental de l'illa, a quasi mil metres sobre la costa, i d'allí a Segesta, amb el seu monumental temple dòric i el teatre grec, que domina des d'un turó la seva perspectiva i la de les planes veïnes.

Finalitzarem aquesta etapa a Agrigento, la ciutat dels deu temples dòrics, on la suggestiva visió nocturna dels temples il·luminats i la passejada matinal per fer-ne la visita, amb una guia local molt ben documentada, ens introduïa en el record del que va ser la Magna Grècia.

Tot fent camí cap a Catània, passàvem del món grec al tardoromà en visitar la vila imperial de Casale, amb tots els terres amb mosaics descriptius de la vida quotidiana i mitològica de l'època.

Ens quedaven dos dies abans del vol de tornada, que van ser molt ben aprofitats.

En primer lloc, la visita al volcà Etna, amb una pujada amb autocar i telecabina fins a 2.500 metres, i continuant amb vehicle tot terreny fins 2.900 metres, els més intrèpids. A la tarda, la visita al teatre grec de Taormina, recolzat al cim de la muntanya amb grades des d'on es poden contemplar el mar i les diverses caletes d'unes belles platges i els poblets.

Finalment, Siracusa és una bella síntesi del període grec amb les seves pedreres en terreny càrstic, i el teatre, el romà amb el seu estadi i un temple convertit en catedral, que conserva totes les columnes dòriques encastades però ben visibles a les parets, i el barroc amb tots els múltiples palaus dels temps dels virreis de les Espanyes.

Entre tots els participants del viatge hi va haver molt bona companyonia, i com que tots passàvem dels seixanta-cinc anys, tret d'un, en parlar dels nostres fills i néts fàcilment es creava un clima de franca cordialitat. Tot va anar molt bé.

Llibres

Joan Rigol i Roig

Política. Les meves conviccions

Edicions 62. Col·lecció: «Llibres a l'Abast». Barcelona, 2010.

En una línia de continuïtat amb la seva interessant i abundosa obra escrita, el M. H. President Joan Rigol ens aporta ara aquest nou llibre, fruit de la seva inextinguible capacitat d'analitzar la societat catalana i de proposar nous camins per humanitzar-la. Des del llunyà *Crisi i país*, publicat l'any 1984, hem pogut gaudir periòdicament de les seves encertades anàlisis sobre la nostra pàtria.

El nou llibre és valent i no defuig tractar les crisis tan greus que avui patim, tant en l'àmbit de la societat com en el polític. Explica que vivim uns temps líquids en què moltes coses s'han fet velles i no se n'ha trobat la substitució per coses noves i millors. Reclama una sana regeneració que bona falta ens fa i diu que aquesta ha de venir d'un nou equilibri entre el sempre necessari consens i la presa de decisions fermes, que a vegades poden resultar impopulars a curt termini. La política, pensa, és intervenció.

Com no podia ésser altrament, el president Rigol tracta a fons els tres elements que conformen la vida interior de cada persona: la família, l'educació i la cultura. Vet ací tot un món que hauríem de poder organitzar a Catalunya, amb llibertat i sense interferències. Defensa que ens cal debatre el nostre futur i les seves contradiccions a la recerca d'un humanisme més ampli, i que això cal fer-ho en el marc de la Unió Europea. Un debat que hauria d'estar per sobre de la confrontació ideològica i política.

Però com sigui que la persona viu en comunitat, el llibre també dedica una atenció especial a la temàtica relativa al món del treball, als mitjans de comunicació (diu que avui tenen un paper massa destacat) i, finalment, encara té ocasió de parlar del civisme, tant passiu com actiu. La via del civisme actiu ens permet trencar la frontera entre la persona consumidora i la persona ciutadana. Reivindica que ens fan falta uns criteris morals comuns, que siguin acceptats per la gran majoria de la societat, uns criteris que ens han de permetre superar l'egocentrisme i projectar-nos envers els altres.

Els apartats fins ara esmentats tenen una certa atemporalitat, són oportuns avui i ho eren ahir. Però quan cap al final de l'obra, el president Rigol es mulla en parlar de l'actualitat. Després d'anys i panys defensant l'opció confederal d'UDC en favor de la plurinacionalitat de l'estat, ara, amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2006, diu que se'ns barra el pas al reconeixement de Catalunya com a nació. Davant aquesta greu anomalia insta el conjunt de Catalunya a continuar reaccionant tan bé com es va fer el passat 10 de juliol amb la gran manifestació. Tot amb tot, reitera que avui el seu compromís personal en la defensa de la dignitat de Catalunya continua passant per la recerca d'un consens seriós i vinculant dels partits polítics catalanistes i majoritaris.

Ferran Pont i Puntigam

Acte d'homenatge als presidents del Parlament

EMMARCAT EN ELS ACTES COMMEMORATIUS DE LA DIADA NACIONAL, el nostre Parlament —tot rememorant el trentè aniversari de la seva recuperació— va voler retre reconeixement i fer un acte de record i agraïment als seus presidents per la feina feta. Presidents que, des del M. H. Sr. Lluís Companys i Jover, han assumit l'alta representació de la sobirania del nostre poble.

L'historiador Joan B. Culla, de manera breu en el temps però amb el rigor documentat i la llibertat conceptual del seu procedir, ens va fer memòria dels trets personals dels nostres presidents inserits en el procés històric de Catalunya.

Va fer remarca d'aquest càrrec que comporta la responsabilitat de segona autoritat de Catalunya i que pot esdevenir, com així ja ha passat, haver d'assumir la presidència de la Generalitat.

Qui hem tingut l'honor de ser membres del Parlament de Catalunya —cascú en el temps i l'escó corresponent— de ben segur que no podem valorar aquesta celebració com un acte més.

La sessió, a més de l'aportació de l'historiador Culla, va comptar també amb les dels presidents Barrera, Rigol i Benach.

Tots ells van fer-nos conscients de:

- la continuïtat històrica del Parlament de Catalunya, malgrat la dissortada i llarga etapa viscuda pel nostre poble i les vicissituds dels presidents Companys, Casanovas, Irla, Rovira i Virgili, Serra i Moret i Farreres;
- l'etapa de recuperació i consolidació dels presidents Barrera, Coll i Alentorn, Xicoy, Raventós i Rigol fins a la de l'actual president, M. H. Sr. Ernest Benach;
- la legitimitat i el fet diferencial de les institucions catalanes;
- el valor del Parlament de Catalunya i el respecte institucional que cal tenir.

Podem recollir alguns dels molts i importants conceptes comunicats, en aquest acte, pels nostres presidents presents:

- L'emoció expressada, juntament amb el record del temps viscut, per la palesa continuïtat del Parlament de Catalunya, així com la fortalesa que ens cal exercir. (President Barrera)
- La institució —el Parlament de Catalunya— compromet tots els seus diputats. Cal tenir sentit institucional i recalcar que les institucions són del poble. (President Rigol)
- Catalunya i llibertat són una mateixa cosa. Ens cal prosseguir. Catalunya no és una comunitat autònoma. Som i volem ésser una nació. (President Benach)

I l'himne nacional ressonà sota les claraboies de Palau. La diada tenia un bon tret de sortida.

Honor i rememrança a qui ha complert el seu compromís.

JAUME JANÉ I BEL

Antic diputat al Parlament de Catalunya, 1984-1999

Per a què serveixen les campanyes

EN UNA DESCRIPCIÓ IDEAL, una campanya electoral en un sistema democràtic seria el període en el qual les diverses opcions polítiques intenten convèncer uns ciutadans expectants i informats sobre les bondats del seu programa. Bondats objectives i bondats subjectives: l'eficàcia del seu programa, però també l'adaptació als interessos, a les idees i fins i tot als sentiments de cada elector o de cada sector d'electors.

En la pràctica, aquesta descripció ideal demana alguns matisos. El primer, temporal: cada vegada és més difícil parlar de campanyes electorals. De fet, el temps de campanya seria simplement la densificació d'un procés que comença el mateix dia d'unes eleccions, pensant en les següents. El segon matis seria més de fons. Si més no en el nostre entorn, el ciutadà té d'entrada una adscripció política força consolidada i permanent. Sap perfectament quins són els seus. Llavors, si tothom sap ja quins són els seus, per què hi ha campanyes? Perquè els resultats de les eleccions no es decideixen tant a través de la migració de vot com de la distribució de l'abstenció. Sobretot en sistemes polítics bipartidistes, els indecisos no són tant els qui dubten entre votar els uns o els altres com els qui dubten entre anar a votar els seus o no anar a votar.

Podríem dir llavors que una campanya electoral contemporània en el nostre entorn té un doble objectiu: mobilitzar els propis perquè vagin a votar i intentar desmobilitzar els contraris. Si a algú li sembla una descripció cínica, que repassi hemeroteques. Una campanya electoral que volgués convèncer s'adreçaria en primer lloc a la raó, amb arguments molt centrats en els interessos; una campanya electoral que busca mobilitzar —i desmobilitzar— acut sovint a l'arsenal de les emocions i els sentiments, amb el risc de desembocar en el “hooliganisme” polític.

En un sistema bipartidista —com és en bona part l'espanyol— una campanya electoral intenta mantenir escalfats els ànims dels propis i refredar els dels adversaris. En un sistema de partits més complex, com el català, la campanya té un segon component. Dèiem que l'elector rarament modifica la seva adscripció política. Però en un sistema complex amb molts partits gestiona i modula el seu vot dintre del que entén que és la mateixa família política. Canvia potser d'opció, de partit, de llista, més radical, més moderat, però no té la sensació de sortir de la família política a la qual pertany. Però l'agrupació dels diversos partits en famílies és enormement subjectiva.

Què defineix una família de partits? A Catalunya, podem agrupar partits en l'eix dreta-esquerra, posem per cas, o en l'eix catalanisme-espanyolisme. Un elector que passi d'un partit catalanista a un altre pot tenir la sensació de no sortir de la mateixa família, mentre que per a un altre això seria canviar radicalment de família, passant de dreta a esquerra o a l'inrevés. Cada elector agrupa els partits en famílies segons la seva pròpia prioritat política, però també segons quin és el mapa per a unes eleccions concretes. Per tant, en els sistemes complexos, les campanyes electorals, a més de mobilitzar, tenen un altre objectiu: proposar el mapa polític que cada opció creu que més li convé, presentar les eleccions en la clau que li és més favorable. Un objectiu, no cal dir-ho, perfectament legítim, i sobretot molt sovint apassionant. Fins i tot, tècnicament apassionant.

VICENÇ VILLATORO I LAMOLLA

Informacions

Acte: "Els efectes de la crisi econòmica en els diversos àmbits de la societat"

L'associació us convida a participar en l'acte acadèmic que ha organitzat amb el títol «**Els efectes de la crisi econòmica en els diversos àmbits de la societat**».

Consta de dues conferències: «**La crisi viscuda pels més febles**», a càrrec de la germana teresiana Victòria Molins Gomila, i «**El crac del 2010. Estat de la qüestió**», a càrrec del Dr. Santiago Niño Becerra.

L'acte tindrà lloc el dimecres 3 de novembre de 2010 a la seu del Parlament i començarà a les 7 del vespre.

És un acte obert i s'hi pot assistir acompanyat d'altres persones. Us agraïm per endavant la vostra participació i us demanem que confirmeu l'assistència a Teresa Casas (tel. 93 706 30 31, a/e tcasas@parlament.cat).

Nous associats

Donem la benvinguda als nous membres de l'associació Xavier Bosch i Garcia, Francesc Craviotto i Blanco i Francesc Vendrell i Bayona.

Sol·licitud d'inscripció

Sol·licito ser admès com a membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, per la qual cosa facilito la meua identificació i les dades bancàries per a la domiciliació de la quota anual.

NOM COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ
CODI POSTAL TELÈFON
ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC

Domiciliació bancària de la quota anual

ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

....., d de 20 ...

Signatura

SR./SRA. DIRECTOR/A DEL BANC/DE LA CAIXA
OFICINA NÚM. POBLACIÓ
COMPTE NÚM.

Us demano que satisfeu els rebuts que presentarà anualment l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, carregant-los al compte indicat.

Atentament,

Signatura

....., d de 20 ...

Trameteu aquesta butlleta a l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.
Palau del Parlament. Parc de la Ciutadella, s/n - 08003 Barcelona

NOTA: D'acord amb l'autorització donada per l'assemblea general tinguda el 18 de febrer de 2005, la Junta va acordar modificar la quota anual de l'Associació, que, a partir del 2006, és de 25 euros.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS
AL PARLAMENT DE
CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA

www.parlament.cat